

[Niels Westerby.]

vil blive endnu større, hvis vi ikke kommer ind.

Jeg vil her gerne pege på, at spørgsmålet om økonomisk politik selvfølgelig ikke bare er et spørgsmål om dynamik og udvikling og velstand. Man kan jo spørge: hvad skal vi bruge al den velstand til? Er det ikke sådan, at den kan vi se stort på, da vi jo har det væsentligt bedre, end vi f. eks. havde det for 10 år siden?

Dertil er for det første at sige, at hvis velstanden stiger i vore nabolande og den ikke stiger tilsvarende her, kan man være helt sikker på, at det ville give anledning til den allerstørste utilfredshed i den danske befolkning. For det andet kan man svare, at den økonomiske velstandsstigning i befolkningen i al almindelighed giver en række øgede muligheder for, at befolkningen kan foretage en række ting, den ellers ikke ville kunne foretage. Den får øgede valgmuligheder. Det rejser igen det spørgsmål, om disse valgmuligheder af befolkningens store flertal vil blive brugt til noget rigtigt, til noget sundt, til noget gavnligt, til noget, der kulturelt eller folkeligt kan siges at være fremskridt, eller om store dele af befolkningen vil blive tromlet ned af en ivrig underholdningsindustri, der ikke altid vil bidrage til en lødig eller en frugtbar kulturel eller en folkelig udvikling eller fremskridt.

Hertil er det, jeg vil sige: det må være folketingets opgave at skabe lovgivning og dermed forudsætninger for, at det enkelte menneske får en tilstrækkelig uddannelsesmæssig og oplysningsmæssig baggrund til at kunne vælge mellem det lødige og det mindre lødige. Det er også ud fra dette synspunkt, at uddannelsespolitikken og kulturpolitikken må i centrum i de kommende år. Jeg anser det for meget, meget vigtigt, at vi netop ved at intensivere vor indsats på uddannelsespolitikken sætter den enkelte borger i stand til at udnytte velstanden til noget lødigt, folkeligt og kulturelt.

Jeg mener også, at vi må se hele vor kulturpolitik, også spørgsmålet om vor kunstfond, i dette lys. Der kan godt være et og andet at rette i denne kunstfond, og der er en hel del, der tyder på, at man på mange områder ikke uddeler midlerne fra den rigtigt og ikke har indrettet den helt hensigtsmæssigt.

Men der er for mig ingen tvivl om, at vi fra samfundsmagtens side må gøre en indsats for at fremme kulturformidlingen ud til hele den store befolkning. I gamle dage var det rige mæcener, der gjorde dette. I det demokratiske samfund må det være en fælles opgave, en samfundsopgave, at hjælpe med til, at de værdifulde kulturelle ting kommer ud til store dele af befolkningen, således at den større velstand også kan give anledning til større menneskelig trivsel og kulturfremskridt.

Frode Jakobsen: Det, der får mig til at tage ordet, er den nye fare, der truer i dag, det, som i dag brænder nærmest ved os: Israel. Hvad vi kan gøre, er tvivlsomt, men vi kan i hvert fald løfte vor røst mod uret og så måske alligevel ved vor holdning gøre noget, som kan have indflydelse på holdningen inden for den vestlige verden.

Da FN's fredsbevarende styrker uden varsel blev opløst, blev alle slået med forundring, nogle med bitterhed. De styrker havde stået der i 10 år, de har kostet mange penge. Mange unge mennesker har givet deres tid. Men styrkerne blev stående. Man holdt på dem gennem 10 år, fordi man ventede på en situation af lignende art som den, der så kom. Den stod de der for at imødegå, og så kom den, og hvad gjorde de så? Så trak de sig tilbage. For mange blev det noget af et chok, en rystelse af deres højstemte tillid til, hvad FN formår, og naturligvis specielt af tilliden til det, man kalder de fredsbevarende styrker.

Der er blevet udtrykt forbavselse over U Thants hastige beslutning. Jeg deler den forbavselse; jeg deler skuffelsen. Der er også blevet anført forskelligt til forklaring, måske også noget, som kan øge forståelsen; men det har ikke overbevist mig om, at det, der skete, var rigtigt. FN kunne ikke længere garantere soldaternes sikkerhed, siger man; der var opstået en risiko. Men hvad er det da for noget? Soldater, der vil have deres sikkerhed garanteret! Jeg håber da ikke, at vor forsvarsminister har instrueret de danske FN-soldater på den måde, at der slet ikke kunne være nogen form for risiko. Det betyder ikke, at jeg ikke har forstået de styrkers karakter: at det ikke var styrker, som skulle kunne udkæmpe en krig. Men jeg gad vide, om Nasser virkelig havde